

Аз мисля днес: света прогнил от зло
не е, щом той е твоята родина.
И ето усъмних се най-подир
в невярата тревожна, искам мир.

И с вяра ще разкрия аз прегръдки,
загледан в две zalюбени очи.
И тих ще пия техните лъчи -
ще пия светлина, лечебни глътки.
И пак ще се обърна просветлен
света да видя цял при ярък ден.

И нека съсипни се той окаже!
(Веднъж ли съм се спъвал в съсипни,
залутан из среднощни тъмнини?)
аз бих намерил и тогава даже
обломки, от които да създам
нов свят за двама ни, и свят, и храм.

У Яворов целебната мощ на любимата е заключена в нейния поглед:
„ще пия светлина, лечебни глътки“. Но така е и при Данте. В знаменития
XX сонет от „Нов живот“, изхождайки от античната представа, че Ерос
прониква в човешката душа през очите, проторенесансовият поет пише:

*Ne li occhi porta la mia donna Amore,
per che si fa gentil cio ch'ella mira,
ov'ella passa, ogn'om ver lei si gira,
e a cui saluta fa tremar lo core.*

(Любимата Амор таи в очите
и всичко пътем облагородява;
щом мине, всеки прав я проследява,
а пък комуто кимне, той честит е.)

Акцентът върху очите на любимата („две zalюбени очи“) е „стилно-
вистки“ белег в Яворовата лирика. Подобен подтекст би следвало да от-
крием и в друга гениална творба на нашия поет – „Две хубави очи“. Очи-
те на любимата говорят с неизразимия език на любовта, който нашият
поет се опитва да дешифрира чрез синтагмата „музика, лъчи“.

В стихотворението „Ще бъдеш в бяло“ съвсем отчетливо прозира
контрастът мрак-светлина. Светлината, символизираща спасението,
струи от очите на любимата, а мракът, тъмнината символизират житей-
ските заблуди и изпитания. Финалът на творбата звучи мажорно чрез
убедеността на лирическия персонаж да съгради нов свят за двама.